

þessari, má taka lögtaki á kostnað gjaldanda og eru gjöld þessi tryggð með lögverði í húseigninni í næstu 2 ár eftir gjalddaga, með fasteignamatsveði fyrir hvers konar samningsveði og aðfararveði. Gjalddagar holræsagjalda eru hinir sömu og annarra fasteignagjalda ár hvert.

8. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varða sektum allt að kr. 15 000.00 nema þyngri refsing liggji við samkvæmt lögum. Með mál út af brotum á reglugerð þessari skal farið að hætti opinberra mála.

Reglugerð þessi sem samin er og samþykkt af hreppsnefnd Breiðdalshrepps staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 20. júní 1923, til þess að öðlast gildi þegar í stað. Jafnframt er úr gildi felld reglugerð um holræsi í Breiðdalshreppi nr. 288 17. október 1972.

Félagsmálaráðuneytið, 7. júní 1984.

Alexander Stefánsson.

Hólifríður Snæbjörnsdóttir.

REGLUGERÐ

fyrir Vatnsveitu Dalvíkur.

1. gr.

Reglugerð þessi gildir um allar vatnslagnir á veitusvæði Vatnsveitu Dalvíkur, nema annað sé tekið fram hér á eftir.

2. gr.

Vatnsveita Dalvíkur er eign Dalvíkurbæjar og skal rekin sem sjálfstætt fyrirtæki með eigin reikningshaldi undir yfirstjórn bæjarstjórnar Dalvíkur. Skulu reikningar hennar fylgja reikningum bæjarsjóðs Dalvíkur til endurskoðunar og samþykktar.

Bæjarstjórn kýs 5 manna veitunefnd til að annast daglega stjórn veitunnar og ræður, að fenginni umsögn veitunefndar veitustjóra, sem annast daglegan rekstur hennar.

3. gr.

Vatnsveita Dalvíkur hefur einkarétt til sölu vatns í Dalvíkurkaupstað og nýtingar vatnslinda í landi kaupstaðarins til vatnsnota sbr. 1. gr.

Þeir vatnsnotendur, sem ekki hafa tengdar heimæðar sínar aðalvatnsveitukerfinu, og óska eftir að nýta vatnslind í landi kaupstaðarins til eigin þarfa, skulu sækja um sérstakt leyfi til veitunefndar þar að lútandi. Veitunefnd setur skilyrði fyrir þess konar vatnsnotum og ákveður greiðslu fyrir þau.

4. gr.

Óheimilt er að spilla vatnslindum í landi kaupstaðarins með hvers konar jarðraski eða mannvirkjagerð og þess skal gætt að grunnvatn í bæjarlandinu spillist ekki af völdum olíu eða afrennslisefna, sem valdið geta tímabundinni eða varanlegri mengun grunnvatns. Heimilt er bæjarstjórn að banna mannvirkjagerð eða umgang manna og búfjár á ákveðnum svæðum í landi kaupstaðarins, ef það hefur í för með sér hættu á mengun neysluvatns.

5. gr.

Hver sá sem veldur skemmdum á eignum vatnsveitunnar, eða á annan hátt bakar henni skaða, skal bæta það að fullu og sæta sektum, nema þyngri refsing liggji við að lögum.

6. gr.

Skylt er manni að láta af hendi land sitt, landsafnot og mannvirki í þágu vatnsveitunnar og þola þær kvaddir, óhagræði og takmörkun á afnotarétti sem vatnsveitan kann að hafa í för með sér, enda komi fullar bætur fyrir samkvæmt mati ef samkomulag næst eigi.

7. gr.

Hver sá sem á húseign (íbúðarhús) við götu eða veg, sem vatnsæð liggur í getur fengið lagða heimæð að húsinu inn fyrir stofnkрана. Húseignin skal vera á skipulögðu svæði og reist með samþykki byggingarnefndar. Áður skal húseigandi hafa sótt um tengingu til vatnsveitunnar og greitt tilskilin tengigjöld.

Vatnsnot til annarra þarfa en almennra nota skulu að jafnaði leyfð með nánari fyrirmælum og skilyrðum er vatnsveitan setur hverju sinni.

Vélar og önnur tæki, þau er nota vatn, önnur en venjuleg heimilistæki, má ekki tengja við hús- eða heimæðar nema að fengnu leyfi vatnsveitunnar. Einnig getur vatnsveitan fyrirskipað breytingar á eldri tækjum og vélum, ef nauðsyn krefur.

Réttur húseigenda til vatnsnota skuldbindur ekki vatnsveituna til þess að tryggja að þrýstingur í götuæðum sé ávallt nægilegur. Ef sýnt þykir að götuæðar þær sem fyrir eru geti eigi séð atvinnufyrirtæki eða öðrum, sem óskar eftir vatni til annarra þarfa en heimilis, fyrir nægilegu vatni, er notanda skylt að greiða kostnað við nauðsynlegar úrbætur, eftir úrskurði veitunefndar, sé þess krafist.

Vatnsveitan skal koma fyrir brunahönum í samráði við slökkviliðsstjóra.

Engum einstaklingi né fyrirtæki er heimilt að taka vatn úr brunahönum vatnsveitunnar án leyfis veitustjóra, nema slökkviliði.

8. gr.

Vatnsveitan lætur leggja vatnsleiðslur, aðalæðar, götuæðar og heimæðar að stoppkрана innanhúss.

Frá vatnsæðum veitunnar má enginn leggja vatnsæðar, nema með leyfi vatnsveitunnar.

Eigi er vatnsveitunni skylt að leggja heimæðar meðan jörð er frosin.

Húseiganda ber skylda til að halda við vatnslögnum og tækjum innanhúss á eigin kostnað og láta gera við leka, þegar hans verður vart. Vatnsnotendur skulu gæta þess sérstaklega að ekki frjósi í vatnsæðum. Vanræki húseigandi viðhald á vatnslögnum sínum, er vatnsveitunni heimilt að loka fyrir vatn til hans og annast viðgerð á kostnað hans.

9. gr.

Hver sá, sem vill komast í samband við vatnsveituæð, skal senda vatnsveitunni skriflega umsókn þar um. Umsóknir skulu skrifaðar á eyðublöð sem fást hjá veitustjóra eða á skrifstofu Dalvíkurbæjar.

Umsókninni skulu fylgja upplýsingar um hve mikið vatn hlutaðeigandi telur sig þurfa að nota, sé um að ræða annað en venjulega heimilisnotkun.

Ef uppdrættir eru ekki til af gömlum vatnslögnum, sem breyta á, getur vatnsveitan krafist þess, að þeir séu gerðir, og ber húseigandi allan kostnað af því.

10. gr.

Eftirlitsmanni vatnsveitunnar er heimilt að fara um hús manna, þar sem vatnsæðar liggja, til þess að athuga þær og tæki þau, sem eru sett í samband við þær. Ef honum þykir útbúnaði í einhverju ábótavant, skal húseigandi tafarlaust bæta úr því.

Heimilt er vatnsveitunni að loka vatnsæðum fyrir þeim, sem vanrækja að gera við bilanir á pípum eða tækjum, eyða vatni að óþörfu eða greiða ekki vatnsskatt á réttum gjalddaga.

Fullan vatnsskatt ber einnig að greiða fyrir þann tíma sem vatnsæðum er lokað af þessum sökum.

11. gr.

Vatnsveitan ber ekki fjárhagslega ábyrgð á tjóni, er leiða kann af rekstrartruflunum, er verða vegna vinnu við æðar vatnsveitunnar eða af öðrum ástæðum.

Veitunefnd getur fyrirskipað takmörkun á vatnsnotkun og jafnvel lokað fyrir vatn ákveðinn tíma í senn á vissum svæðum vatnsveitukerfisins eftir ástæðum, til þess að tryggja neytendum vatn, sem annars kynnu að verða útundan um vatnsnot vissa tíma í senn.

Ætíð skulu slíkar aðgerðir auglýstar ef við verður komið, með svo rúmum fyrirvara, sem auðið er.

12. gr.

Til að standa straum af kostnaði við vatnsveituna, skal innheimta vatnsskatt af fasteignum, og skal skatturinn miðaður við gjaldskrá vatnsveitunnar.

Vatnsskatt skal innheimta af öllum húsum í lögsagnarumdæmi kaupstaðarins, sem standa við götu eða opin svæði, þar sem vatnsæðar liggja.

Nú er hús, sem greiða ber af vatnsskatt, ekki virt fasteignamatsvirðingu, og ákveður þá vatnsveitan skattinn.

Aukavatnsskatt má leggja á verksmiðjur, baðhús, iðnaðarfyrirtæki og önnur atvinnufyrirtæki og aðra er nota vatn til annars en heimilisnota.

Aukavatnsskatt skal að jafnaði greiða samkvæmt mældri notkun, og ákveður bæjarstjórn gjald fyrir hvern m³.

Nú er vatn notað án mælis, þar sem svo hagar til sem í 3. mgr. segir, og skal þá vatnsveitan ákveða aukaskatt samkvæmt áætlaðri notkun.

Nú sættir húseigandi og/eða vatnsnotandi sig eigi við ákvörðun vatnsveitunnar í aukavatnsskatti, og getur hann þá krafist þess að vatnsnotkun verði mæld um eins mánaðar skeið, eftir vali vatnsveitunnar og verður aukavatnsskattur þess árs þá ákveðinn hlutfallslega við útkomu þeirrar mælingar.

13. gr.

Um gjöld og innheimtu þeirra gilda ákvæði gjaldskrár.

14. gr.

Pegar vatn er selt samkvæmt mæli (sbr. 12. gr.) sér vatnsveitan við viðhald mælisins að því er snertir eðlilegt slit, en allar skemmdir af mannavöldum og frostum, ber húseiganda að bæta.

Ef maður rýfur innsigli vatnsmælisins varðar það refsingu samkvæmt almennum hegningarlögum.

Vatnsveitan er eigandi mælisins og greiðir húseigandi fyrir afnot hans endurgjald, er bæjarstjórn ákveður. Lögn vatnsæða innanhúss á jafnan að vera þannig háttað, að hægt sé að nota einn mæli fyrir hvert innanhúskerfi.

Vatnsveitan ákveður stærð og gerð mælis í samræmi við vatnsnotkun á hverjum stað.

Húseiganda ber að tilkynna vatnsveitunni tafarlaust bilanir á vatnsmæli, er hann kann að verða var við.

15. gr.

Óheimilt er að tengja vatnsdælur við heimæðar án leyfis vatnsveitunnar.

Sé leyfi veitt til slíkrar tengingar, er það háð því skilyrði, að þannig sé frá dælu gengið, að hávaði frá henni valdi eigi óþægindum. Vatnsveitan getur krafist þess, að húseigandi geri sérstakar ráðstafanir til deyfingar hávaða frá dælu.

16. gr.

Óheimilt er að tengja saman æðar vatnsveitu og hitaveitu. Séu þessar æðar tengdar í sjálfvirkt blöndunartæki skal vera einstreymisloki á hvorri æð, við hlið blöndunartækis. Blöndunartæki skulu hafa óhindrað rennsli í frárennslisstút.

Setja skal einstreymisloka við hvert vatnsinntak til að tryggja að heitt vatn geti ekki runnið út í dreifikerfi vatnsveitunnar.

Ennfremur er óheimil öll meðferð vatnstækja, sem valdið getur óhreinkun á vatni í vatnsveituæð eða heimæð.

17. gr.

Bæjarstjórn getur sett nánari reglur um framkvæmd þeirra mála, er reglugerð þessi fjallar um.

Jafnframt getur hún veitt undanþágur frá reglugerðinni, ef hún telur gildar ástæður til slíks.

18. gr.

Brot gegn reglugerð þessari varða sektum, nema þyngri refsing liggji við samkvæmt lögum. Með mál út af brotum á reglugerð þessari skal farið að hætti opinberra mála.

Reglugerð þessi, sem samin er og samþykkt af bæjarstjórn Dalvíkur, staðfestist hér með samkvæmt vatnalögum nr. 15 frá 20. júní 1923, til þess að öðlast gildi þegar í stað.

Jafnframt fellur gildi reglugerð fyrir vatnsveitu Dalvíkur nr. 16 23. janúar 1963.

Félagsmálaráðuneytið, 5. júní 1984.

Alexander Stefánsson.

Hólmfríður Snæbjörnsdóttir.

GJALDSKRÁ

fyrir Vatnsveitu Dalvíkur.

Vatnsskattur.

1. gr.

Af öllum fasteignum í lögsagnarumdæmi Dalvíkurkaupstaðar sem liggja við vegi eða opin svæði, þar sem vatnsæðar liggja um, skal greiða árlegan vatnsskatt og skal honum varið til þess að standa straum af kostnaði við veituna. Sama gildir um aðrar fasteignir, sem fá vatn frá Vatnsveitu Dalvíkur. Nú er vatni frá Vatnsveitu Dalvíkur veitt í hús eða til hvers konar starfsemi utan lögsagnarumdæmisins og skal þá ákvarða vatnsskattinn samkv. því er í gjaldskrá þessari segir.